

Arrest

nr. 133 638 van 21 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat T. MITEVOY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1986 in het dorp Surkhakan in het district Qarghayi van de provincie Laghman en u hebt ook steeds daar gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde daar steeds samen met uw beide ouders en uw twee broers en twee zussen. Rond 2002 huwde u uw vrouw, B.(...), en u kreeg met haar drie kinderen: J.(...) K.(...), B.(...) Z.(...) en B.(...) H.(...). B.(...) H.(...) stierf op zevenjarige leeftijd. Uw ouders, broers en zussen en uw vrouw en kinderen wonen nog steeds in uw huis in Surkhakan. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Kuchi van etnie en soennitisch moslim van religie.

U zorgde voor de schapen van een dorpeling en hoedde die in de bergen. De taliban stonden sterk in de bergen en op een keer merkten zij u daar op en ze bevalen u twee tot drie keer per week voor hen inkopen te doen in de winkels en de boodschappen dan naar de berg te brengen. Ze hadden koekjes, fruit, suiker en thee nodig. U deed dit gedurende zo'n twee maanden. Toen hield de politie u echter aan en ze vroegen u naar al die goederen. U bekende dat u werd gedwongen door de taliban om hen die zaken te brengen. De politie liet u beloven dat niet meer te doen. U volhardde echter, want u vreesde dat de taliban u anders zouden verhinderen nog de schapen in de bergen, waar zij controle hebben, te laten grazen. U vroeg uw jongere broer om in uw plaats naar de winkel te gaan. Hij ging vaker, maar bracht kleinere hoeveelheden mee. U bracht de boodschappen dan naar de bergen. Dit ging ongeveer vijftien dagen goed. Zo'n twee of drie dagen voor uw vertrek merkte de politie dit echter ook op. Ze kwamen drie keer over twee dagen naar uw huis om u te zoeken, maar u verborg zich. Uw ouders raadden u hierna aan het land te verlaten. Aangezien u stopte zouden de taliban u nu immers ook willen straffen.

Rond 4 april 2007 verliet u Afghanistan. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Eind 2007, terwijl u in Turkije was, vernam u van uw familie dat de taliban nog twee brieven voor u hadden bezorgd. Vervolgens bleef u zo'n drie jaar in Griekenland. Op 23 januari 2008 werden daar uw vingerafdrukken genomen. In 2011 verliet u Griekenland en trok u verder tot België waar u op 15 augustus 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag.

Op 8 augustus 2013 werd u door de rechtbank van eerste aanleg in Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van duizend euro omwille van mensensmokkel. De activiteiten waarvoor u veroordeeld werd vonden plaats tussen 30 april 2012 en 20 september 2012. U had al 17 maanden in voorhechtenis gezeten en kwam na het vonnis vrij.

Sinds ongeveer november 2012 had u geen contact meer met uw gezin en de rest van uw familie. Enkel met uw broer R.(...) had u nog enkele keren contact.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient de volgende opmerking gemaakt te worden bij uw verklaringen aangaande uw identiteit: er is een groot verschil tussen de namen van uw familieleden zoals ze zijn opgeschreven tijdens uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en zoals u ze opsomde tijdens uw gehoor op het CGVS. De namen van uw ouders en de namen van twee van uw broers en zussen kwamen weliswaar overeen, maar er is volstrekt geen overeenkomst tussen de namen van uw twee andere broers en zussen en de namen van uw kinderen. Bij DVZ had u het over uw broer G.(...), 15 jaar, uw zus B.(...), 7 jaar, uw zus K.(...), 10 jaar, uw broer D.(...), 4 jaar, uw dochter N.(...), 7 jaar, en uw zoon I.(...), 6 jaar (zie verklaring DVZ dd. 26/08/2011, vakken 16 en 30). Tijdens uw gehoor op het CGVS werd dat echter uw oudste zus K.(...), uw andere zus G.(...), uw broer G.(...), 20 jaar, en uw andere broer R.(...), 16 jaar. Deze namen werden voor u herhaald en u bevestigde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/04/2014, p. 3, 4). Volgens uw verklaringen op het CGVS waren uw kinderen uw zoon J.(...) Khan, uw dochter B.(...) Z.(...) en uw overleden dochter B.(...) H.(...) (zie CGVS, p. 4). 'K.(...)' en 'G.(...)' komen dus overeen, de namen van de andere broer en zus dus niet, evenmin als de namen van uw kinderen. Deze namen waar verwarring over bestond werden besproken met een tolk om na te gaan of het hier om een misverstand kan gaan (zie overleg met tolk in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). 'B.(...)' kan als voornaam bestaan, maar komt meestal als titel in combinatie met een gewone voornaam. Men zou dus eventueel kunnen argumenteren dat u bij DVZ B.(...) G.(...) zei, maar dat enkel B.(...) werd genoteerd. In het geval u uw zus regelmatig B.(...) G.(...) noemde, zou men wel denken dat u begreep dat het tweede deel van haar naam niet werd genoteerd en u dat dan onmiddellijk zou corrigeren wanneer u bij uw gehoor op het CGVS naar een "B.(...)" wordt gevraagd. U vroeg echter wat de Protection Officer bedoelde en zei dan dat u geen B.(...) kende (zie CGVS, p. 3). "D.(...)" is een dusdanig specifieke naam zodat een misverstand hier uitgesloten lijkt, net zoals in het geval van N.(...) en I.(...). Dat u uw overleden dochter bij DVZ niet zou noemen is niet onmogelijk en wordt hier dan ook ter zijde gelaten. De discrepantie tussen uw verklaringen wordt nog extra in de verf gezet doordat de leeftijden van uw tweede broer zoals u die noemde bij DVZ en op het CGVS niet overeenstemmen. In 2011 zei u namelijk dat uw tweede broer, D.(...), 4 jaar oud was (zie verklaring DVZ, vak 30), terwijl u in 2014 bij het CGVS zei dat uw tweede broer, R.(...), 16 jaar oud was (zie CGVS, p. 4). U hebt het hier dus overduidelijk niet over dezelfde persoon. Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ ontkende u zoiets verklaard te hebben (zie CGVS, p. 3) en vervolgens dat uw verklaringen op het CGVS de correcte zijn en dat u problemen had met de tolk tijdens uw voorbereidend gehoor bij DVZ (zie CGVS, p. 12). Uw advocaat herhaalde deze twijfel bij het verslag van DVZ (zie CGVS, p. 21). Uiteraard kan nooit worden uitgesloten dat er ergens

een fout insluipt, maar dit zou er op neerkomen dat de tolk bij DVZ enkele namen finaal heeft uitgevonden. Er is geen reden dit als aannemelijk te beschouwen.

U kon geen documenten voorleggen om uw identiteit te staven aangezien uw taskara en een document in verband met grondbezit verloren gingen tijdens de periode dat u was opgesloten (zie CGVS, p. 11-12). Sowieso is de bewijswaarde van een taskara echter beperkt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Vervolgens dient uw vervolgingsrelaas besproken te worden. Dit kan niet overtuigen omwille van een reeks bedenkingen. Die bedenkingen kunnen in twee groepen worden onderverdeeld: bedenkingen bij de inkopen die u deed enerzijds en bedenkingen bij het einde van uw regeling met de taliban anderzijds.

Wat de inkopen die u voor de taliban deed betreft: de regeling die u beschreef is op enkele punten opmerkelijk. U bracht de taliban enkel koekjes, suiker, fruit en thee (zie CGVS, p. 13, 15). Dit wijst er op dat de taliban slechts een heel klein deel van hun bevoorrading via u kregen. De basis van een maaltijd bracht u immers niet: geen vlees, geen ingeblikt voedsel, geen koolhydraten in de vorm van brood of rijst of aardappelen (zie CGVS, p. 15). Dan zijn er nog heel wat andere zaken die ze regelmatig nodig moeten hebben gehad en die ze niet via u verkregen: batterijen, medicijnen en munitie bijvoorbeeld. In de context van uw relaas had die groep taliban dus duidelijk een ander veel belangrijker bevoorradingskanaal en/of toegang tot winkels ergens. Dan rijzen enkele vragen: zoals u de situatie schetste moesten de taliban twee tot drie keer per week drie tot vier man sturen om u in de bergen te vinden en de boodschappen van u over te nemen (zie CGVS, p. 14, 15). Hadden ze zich dan niet veel moeite en tijd kunnen besparen door in elk geval de koekjes, de suiker en de thee via dat andere bevoorradingskanaal te verkrijgen? Waarschijnlijk in grotere hoeveelheden en met grotere intervallen? Het is toch ook een veiligheidsrisico om met een groepje strijders u meerdere keren per week te komen zoeken in dezelfde buurt. U verklaarde immers dat ze u op de berg steeds gemakkelijk konden vinden (zie CGVS, p. 16). Bergen kunnen groot zijn, dus dit wil toch zeggen dat u steeds in dezelfde buurt bleef. Aansluitend valt op dat u hen heel grote hoeveelheden thee bracht. U bracht hen twee of drie keer per week een of twee kilo thee. Soms bracht u een week geen thee (zie CGVS, p. 16, 17). Ettelijke kilo's thee per week is echter heel veel. Met één tot twee gram zet men minstens een tas thee (zie print outs in de blauwe map). Indien die groep taliban dergelijke hoeveelheden thee verbruikte is het nog extra onlogisch dat ze die thee op bijna dagelijkse basis via u lieten aanbrengen, en niet in grotere hoeveelheden via een ander kanaal.

Wat vervolgens de beëindiging van uw regeling met de taliban betreft: uw verklaringen hierover werden gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden. Hieronder worden die opgesomd.

Toen de politie de eerste keer ontdekte dat u boodschappen voor de taliban deed vroegen ze u daarmee te stoppen en initieel zei u dat u dat ook deed en u ook stopte voor de schapen te zorgen (zie CGVS, p. 13-14). Verder zei u echter dat u na de eerste ontdekking uw inkopen minderde, maar niet stop zette (zie CGVS, p. 14, 17). Daarover zei u dan dat u door uw inkopen voor de taliban te verminderen problemen met de taliban kreeg. Ze bedreigden u zo'n vijf keer (zie CGVS, p. 14). Toen u verderop gevraagd werd naar hoe de taliban reageerden wanneer u minder bracht, verklaarde u dat ze u naar de reden vroegen waarop u uitlegde wat er u met de politie was overkomen (zie CGVS, p. 16). Het feit dat ze u naar de reden vroegen en dat u dat uitlegde duidt aan dat het hier ging over uw eerste ontmoeting met de taliban na uw eerste botsing met de politie. Opnieuw gevraagd naar hun reactie verklaarde u vervolgens echter dat ze tevreden waren (zie CGVS p. 17). Dit valt uiteraard niet te rijmen met de vijf genoemde bedreigingen, toch een teken dat ze alles behalve tevreden waren. Bovendien legde u op dat moment ook uit hoe u na uw eerste botsing met de politie eigenlijk helemaal niet minder bracht, maar evenveel. Uw broer kon immers minder dragen van de winkel, maar hij ging daarentegen vaker (zie CGVS, p. 17). Nochtans had u eerder omstandig verklaard dat u wel degelijk minder bracht (zie CGVS, p. 14, 16, 17). Wat de bedreigingen betreft zou men kunnen argumenteren dat het hier eigenlijk ging over de periode nadat u volledig was gestopt toen de politie de tweede keer ontdekte dat u voor de taliban voorraden bracht. De reden achter de bedreigingen zou dan zijn dat u stopte, niet dat u minderde. Dit klopt echter evenmin, want u stelde dat u volledig stopte hen goederen te brengen twee tot drie dagen voor uw vertrek (zie CGVS, p. 14) en de laatste keer dat u de taliban zag was eveneens twee tot drie dagen voor uw vertrek (zie CGVS, p. 14). Dit laat dus geen ruimte meer voor de bedreigingen, want die hadden immers plaats in de bergen (zie CGVS, p. 14), maar nadat u stopte zag u de taliban niet meer (zie CGVS, p. 14, 15). Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u

aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de status van subsidiaire bescherming, dient gewezen te worden op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf, uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. U blijkt tot een gevangenisstraf van vijf jaar te zijn veroordeeld wegens mensensmokkel (zie uittreksel uit vonnis dd. 07/08/2013 in de blauwe map). Het misdrijf dat u begaan hebt en waarvoor u veroordeeld bent kan dan ook niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerde België in een asielcrisis, waardoor dit gehoor nog sneller verliep dan gewoonlijk. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was het duidelijk dat verzoeker zeer vaak de vragen niet begreep en dat deze herhaald dienden te worden. Het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep mogelijks nog moeilijker. Daarnaast stelt verzoeker dat hij tot de sociale groep van 'boys and men of fighting age' behoort. Tevens behoort verzoeker tot de etnische minderheid van Kuchi's. Zoals de meerderheid van de Kuchi's is verzoeker herder en de kans is dan ook zeer groot dat verzoeker ooit talibanleden is tegenkomen in de bergen. Deze etnische minderheid heeft een potentieel risicoprofiel en vormen een zeer kleine minderheid in Laghman.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 55/4 van de vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens mensensmokkel. In werkelijkheid probeerde verzoeker zelf om naar Groot-Brittannië door te reizen. Verzoeker heeft geen verschrikkelijke misdaden gepleegd. Geen enkele daad van geweld wordt hem verweten. Hij heeft deelgenomen aan daden van mensensmokkel en heeft zijn straf uitgezeten. Volgens verzoeker is de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus dan ook buiten proportie. Bovendien vroeg de raadvrouw na het gehoor expliciet om een herconvocatie indien aan een exclusie vanwege criminele feiten werd gedacht. De bestreden beslissing werd echter genomen zonder nieuwe oproeping en zonder verzoeker te horen omtrent de feiten die hem worden verweten. Bovendien stelt verzoeker dat, gezien er sprake is van uitsluiting, de vraag naar de nood aan bescherming, de insluiting, moet worden onderzocht. De gevaarlijke situatie in Laghman werd niet onderzocht en het dossier bevat geen informatie met betrekking tot de situatie in Laghman. De slechte situatie in Laghman is nochtans gekend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit deze regio.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Zelfs indien de uitsluiting gerechtvaardigd zou zijn, dient alsnog een niet-terugleidingsclausule te worden toegekend gelet op het absoluut karakter van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten, waardoor uitsluiting zonder niet-terugleidingsclausule zou neerkomen op een dubbele straf, hetgeen in strijd is met het principe *non bis in idem*.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van september 2010 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker opmerkelijk verschillende verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de namen van zijn broers, zussen en kinderen en met betrekking tot de leeftijd van zijn tweede broer; (ii) verzoeker geen documenten voorlegt om zijn identiteit te staven; (iii) de regeling die verzoeker beschreef met betrekking tot de inkopen die hij deed voor de taliban niet aannemelijk is; (iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot de beëindiging van zijn regeling met de taliban gekenmerkt worden door verscheidene tegenstrijdigheden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog sneller verliep dan gewoonlijk doordat België in het midden van een opvangcrisis zat op het moment van zijn gehoor, stelt de Raad vast dat dit geenszins de flagrante tegenstrijdigheden verklaart die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden vastgesteld. Voor zover verzoeker stelt dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vragen niet altijd goed begreep en deze vaak dienden herhaald te worden en dat dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog moeizamer verliep, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart dat verzoeker andere en/of foutieve verklaringen aflegt met betrekking tot de namen en leeftijden van zijn eigen familieleden. Bovendien wenste verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verbeteringen of toevoegingen te doen aan zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Wat er ook van zij, gaat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift aan voorbij dat tevens tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen werden vastgesteld met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn jonge leeftijd en stelt dat hij behoort tot de risicogroep van mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering, zoals blijkt uit de *guidelines* van de UNHCR, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar deze algemene informatie omtrent gedwongen rekrutering op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De verwijzing naar verzoekers etnische afkomst als Kuchi, die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel hebben, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De door verzoeker geciteerde informatie van de UNHCR

en Fabrizio Foschini laat immers geenszins toe te besluiten dat het loutere feit te behoren tot de Kuchi minderheid in Afghanistan volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Zo blijkt uit de geciteerde informatie van de UNHCR dat dit dient te worden beoordeeld "*depending on the individual circumstances of the case*". Verzoeker haalde echter nergens in zijn asielrelaas aan te vrezen voor vervolging omwille van zijn etnische afkomst als Kuchi (stuk 6, gehoorverslag; stuk 13, vragenlijst). Tevens stelde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken, naast zijn beweerde problemen die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, geen andere problemen te hebben gehad, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers, noch van algemene aard (stuk 13, vragenlijst, p. 3). De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voor zover verzoeker stelt dat hij net als de meeste Kuchi's herder was en de kans dat hij ooit taliban is tegengekomen zeer groot is gezien de situatie in Laghman en het verblijf van de taliban in de bergen, stelt de Raad dat hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban gezien de tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen die hij hieromtrent heeft afgelegd.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). In voormeld arrest van het EHRM wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het '*Singh-arrest*' is aldus niet dienstig.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet aannemelijk is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste vluchtrelaas. De uitgebreide motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Op grond van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus echter slechts toegekend indien de verzoekende partij niet onder de uitsluitingsgronden valt zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd."

Artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...)".

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet stipuleert dat:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker bij vonnis van 7 augustus 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van duizend euro wegens betrokkenheid bij mensensmokkel. Tevens werd verzoeker ontzet uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten gedurende een periode van tien jaar. Uit dit vonnis blijkt dat verzoeker aanvankelijk de rechterhand van een mensensmokkelaar was en dat zijn rol kan worden omschreven als een uitvoerder. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker de intentie had de handel over te nemen en de smokkel voort te zetten en dat verzoeker bij een groot aantal operaties betrokken was.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn rol als mensensmokkelaar tracht te minimaliseren en stelt dat hij in werkelijkheid zelf probeerde door te reizen naar Groot-Brittannië, stelt de Raad vast dat dit vonnis kracht van gewijsde heeft. Bovendien stelt de Raad uit de lezing van het vonnis vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, wel degelijk een belangrijke rol had en bij een groot aantal smokkeloperaties betrokken was. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat hij zijn straf heeft uitgezeten, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker intussen werd vrijgelaten, geen afbreuk doet aan het feit dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Het misdrijf dat verzoeker heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een 'ernstig misdrijf'. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, te dezen medewerking aan mensensmokkel, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het voormelde misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld betreft een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. De Raad treedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift laakt dat hij, ondanks de vraag van zijn raadvrouw op het einde van het gehoor, geen nieuwe oproeping van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hem te horen omtrent de feiten die hem worden verweten en stelt dat hierdoor zijn rechten van verdediging werden geschonden, benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat het Commissariaat-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor het Commissariaat-generaal is geen juridictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door het Commissariaat-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Het Commissariaat-generaal is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht hem de aandacht van de asielzoeker te vestigen op, of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn gehoor niet tegensprekelijk was (RvS 18 maart 2005, 142.379).

Verder meent verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat, aangezien er sprake is van uitsluiting, een onderzoek had moeten worden ingesteld naar de insluiting en diende geoordeeld te worden dat hij onder de subsidiaire beschermingsstatus kan vallen, terwijl het administratief dossier geen informatie over de situatie in Laghman bevat. Volgens verzoeker stemt artikel 55/4 van de vreemdelingenwet overeen met artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, waardoor naar dezelfde rechtspraak en rechtsleer dient te worden verwezen.

De Raad stelt echter dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, artikel 55/4 van de vreemdelingenwet niet geheel overeenstemt met artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar rechtsleer waarin wordt aangegeven dat de “*insluiting*” moet worden onderzocht voorafgaande aan de “*uitsluiting*” en dat dezelfde principes dienen te worden toegepast voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat “*de uitsluitingsgronden voor subsidiaire bescherming [...] deels dezelfde zijn als die voor de vluchtelingenstatus*”, stelt de Raad vast dat echter nergens blijkt dat voor de toepassing van artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet, met name een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf, dient te worden onderzocht of verzoeker recht zou hebben op subsidiaire bescherming indien hij niet zou worden uitgesloten. De bespreking van de veiligheidssituatie in Laghman en de verwijzing naar een rapport van ANSO en de aan het verzoekschrift gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is *in casu* dan ook niet dienstig.

De Raad wenst er ten slotte op te wijzen dat de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming verhindert, doch deze uitsluitingsgronden de Belgische overheden niet vrijstellen van de naleving van internationale verplichtingen, inzonderheid deze die voortvloeien uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). De Raad wijst er echter op dat hij in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, zodat de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt door een eventuele gedwongen terugleiding van verzoeker naar een mogelijk onveilig gebied, hier niet aan de orde is.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

Verzoekende partij wordt van de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF